

Ambassadeur Geerkens in de kamer waar hij met gasten dineert. Achter hem hangt 'Transform' van Liesje Reyskens uit Belgisch Limburg. 'Het werk trekt direct de aandacht.'

Binnenkijken bij de ambassadeur

De woonkamer is groot genoeg om een galabal te geven en het hele huis hangt vol spectaculaire kunst. Maar zelf je meubels uitzoeken is er als topdiplomaat niet bij. Drie ambassadeurs in Nederland openen de deuren van hun residentie.

Door Anka van Voorthuijsen en Hilda Bouma, fotografie: Maarten Noordijk

1. Frank Geerkens, België

Maar liefst 65 ruimten telt de residentie van de Belgische ambassadeur in Den Haag, als je de overdekte veranda als één telt en de professionele keuken als twee. Ambassadeur Frank Geerkens bewoont met zijn vrouw en vierjarige dochter maar een deel van dit enorme pand, op de eerste verdieping. De hele benedenverdieping is voor ontvangsten. 'Dit is een schitterende ambtswoning voor dat doel', zegt Geerkens. 'We kunnen iedereen ontvangen, van twee gasten voor privédinners tot duizend man die een bezoek brengen op onze nationale feestdag.'

Geerkens woont nu ruim tweeënhalf jaar in de woning uit 1925, die door de gebroeders Van Gendt is ontworpen voor bankier E.H. de Vries, en het bevalt hem prima. 'In Los Angeles had ik ook een mooie ambtswoning, maar qua huiselijkheid is dit beter. En de ligging is prachtig, in een rustige buurt, dicht bij het centrum en dicht bij de zee. En tegenover het Catshuis,

Boven: 'Plakbanterie' van Johan Bruninx is een trompe-l'oeil: de tafels zijn niet van hout en de banaan is van plastic. Rechtsboven: Geerkens in de hal bij het werk van Vanmechelen. Rechts: nogmaals de eetzaal. Grote foto midden: Daan Gielis goot zijn menhir 'Dusk pt II' van polyester. De belletjes en scheurtjes in het materiaal lichten op als de zon erop schijnt.

'Gasten vragen mij of ze aan de overkant van de tafel mogen zitten, zodat ze naar die foto kunnen kijken'

Mark Rutte is dus mijn overbuurman, wat wil je nog meer?' Voor zijn dochtertje is de grote tuin een paradijs; ideaal voor kinderpartijtjes. En de overloop van de eerste verdieping is zo groot dat ze daar kan rennen en fietsen.

De inrichting van de Belgische residentie is klassiek en onopvallend. Des te beter komt de kunst uit die er hangt en staat. Een voorganger van Geerkens is tien jaar geleden begonnen met het exposeren van Belgische kunst in zijn woning en sindsdien wisselt de verzameling ieder jaar.

Kunstwerk van kip

Op dit moment is er werk te zien van kunstenaars die allemaal afkomstig zijn uit Limburg, de Belgische provincie welteverstaan.

Topstuk is een werk van een van de bekendste Belgische kunstenaars, Koen Vanmechelen. Zijn basismateriaal is kip. Sinds 1998 is hij bezig een universele, kosmopolitische kip te maken door steeds opnieuw raskippen te kruisen. Het kunstwerk *New Generation*, dat in de hal staat van de residentie, bestaat uit een neontekst en een vijftal glazen urnen met resten van inmiddels overleden projectdeelnemers. Eén urn bevat bijvoorbeeld botjes van de zevende generatie, een kruising tussen een Mechelse Louisiana en de Thaise Vechthoen.

De andere kunstwerken zijn juist van beginnende Limburgse kunstenaars, die op deze manier een prachtig podium krijgen aan de start van hun carrière. Een van de opvallendste werken is een foto van Liesje Reyskens, *Transform* geheten. Een foto van een zoetelijk en tegelijkertijd broerig meisje dat aan een roze (plastic) ijsje likt. Geerkens: 'Gasten die zijn uitgenodigd voor het diner vragen mij of ze aan de overkant van de tafel mogen zitten, zodat ze naar de foto kunnen kijken. Het werk trekt direct de aandacht.'

De kunst vergemakkelijkt de conversatie, vertelt Geerkens. 'Het is voor mij ook belangrijk. Je kunt eigenlijk ieder jaar weer een nieuwe residentie presenteren. Wat doe je als ambassadeur? Connecties onderhouden, dat is je werk. Het boekje dat bij de nieuwe expositie hoort, nemen de mensen heel graag mee. Dat is ook weer een aandenken. En ik heb de indruk dat al die contacten weer zullen resulteren in opdrachten voor de kunstenaars. En ik weet ook nu al dat ik de werken ga missen als ze volgend jaar worden weggehaald.'

2. Anniken Ramberg Krutnes, Noorwegen

Ze is erg tevreden met deze residentie, zegt Anniken Ramberg Krutnes, sinds september 2011 ambassadeur van Noorwegen in Nederland. 'Ik houd niet van dat stijve en formele. Hier voel ik me op mijn gemak en ik hoop mijn gasten ook. Het huis heeft een ontspannen maar toch elegante sfeer.'

De witte villa aan de Andries Bickerweg in Den Haag dateert uit 1914 en was destijds de eerste diplomatenwoning in wat nu een echte ambassadeurswijk is: Zorgvliet. Het is een ruime residentie, waarvan de begane grond bestemd is voor ontvangsten, zoals recepties, diners en huisconcerten. De ambassadeur en haar gezin wonen op de eerste en tweede verdieping.

In de gang beneden hangen drie grote, wat onheilspellende foto's van rijen stilstaande taxi's in een donkere, regenachtige stad. Het blijken videostills uit een werk van de Noorse beeldend kunstenaar Victor Lind. Ramberg Krutnes: 'Het refereert aan een beschamende gebeurtenis. Op 26 november 1942 kreeg de chef van politie van Oslo de opdracht om 532 joden uit Oslo met taxi's naar de haven te laten brengen. Hij gehoorzaamde. De joden gingen vanaf het schip rechtstreeks naar Auschwitz. Elf overleefden.'

Werk van Edvard Munch

De kunst in de residentie werd uitgezocht door het Noorse ministerie van buitenlandse zaken. Er hangt – natuurlijk – werk van Edvard Munch, maar is er ook een mooie selectie werk van eigentijdse Noorse kunstenaars. *Portret van een meisje* van Anne-Karin Furunes (1961), is een van haar favorieten, zegt de ambassadeur. 'Ik ben er erg blij mee. Het is een gezicht van een jonge vrouw, opgebouwd uit perforaties in doek. Dat zie je alleen van een afstand. Ik vind het symbolisch voor het werk van de ambassadeur: als je te dichtbij komt, verlies je het perspectief.' En dan ook nog die oorbel, wijst ze: 'Hier in Nederland denk je dan toch meteen aan Vermeer?'

Het Noorse ontwerpbureau Zinc verzorgde de inrichting van de begane grond. Veel onge-

verfd hout, strakke vormen, rustige kleuren, natuurlijke materialen als wol en katoen voor gordijnen, tapijten en de bekleding van de zithoek. 'Ik vind het echt Noors', zegt Ramberg Krutnes. 'Modern. Minimalistisch. Hoge kwaliteit en functioneel. Alleen de lampen zijn Deens en Italiaans.' Ondanks de representatieve functie van de ruimtes, ademen ze een huiselijke sfeer. 'Ik wil niet dat mensen zich klein voelen als ze hier binnenkomen. Dit interieur stelt je op je gemak.'

Hangmat tussen de balken

De privéruimes zijn ingericht met eigen meubilair, maar het gezin heeft ook nog een huis in Noorwegen. De ambassadeur: 'Daar hebben we gelukkig niet van die grote kamers.' Ook hier hangt kunst aan de muur, 'maar wel van een ander niveau', klinkt het lachend.

De huiskamer is informeel, met een zitzak, een kast vol dvd's en lage leren banken. Maar het gezin voelt zich het meest op zijn plek op de zolderverdieping, zegt Ramberg Krutnes. Het is een knusse ruimte met schuine wanden, een hangmat tussen de balken, een open keuken en een eettafel. Het zou een Nederlandse huiskamer kunnen zijn. 'Hier zitten we graag. We ontbijten met zijn allen in de keuken.'

De muren hangen vol persoonlijke herinneringen. Veel foto's van het gezin: tijdens een fietstocht, in de bossen, op wintersport. En een verzameling ingelijste suikerzakjes achter glas. 'Uit Spanje en Portugal, waar ik hiervoor als diplomaat werkte.'

In het trappenhuis prijkt een ingelijste verkreukelde envelop met waanzinnig veel gestempelde postzegels: 'Vanuit Guatemala. Daar zat mijn trouwjurk in; die heb ik daar laten maken.'

'Ik vind het echt Noors. Modern. Minimalistisch. Hoge kwaliteit. Alleen de lampen zijn Deens en Italiaans'

In de Noorse residentie is veel werk te zien van hedendaagse Noorse kunstenaars. Midden de eetkamer, rechts de videostills van Victor Kind in de gang beneden.

De serre met oranje bankjes is hun favoriete plek, zeggen de ambassadeur en zijn echtgenote. 'We houden van licht en felle kleuren.'

'Dit interieur komt niet overeen met onze persoonlijke smaak. Wij houden meer van Dutch Design'

3. Eduardo Pizarro Leongómez, Colombia

Het contrast met hun woning in Colombia is enorm, zegt ambassadeur Eduardo Pizarro Leongómez. Daar wonen hij en zijn echtgenote Maria del Rosario Aguilar Perdomo in een modern en compact appartement in de hoofdstad Bogota (acht miljoen inwoners). Dat voelt niet altijd even prettig en veilig: 'Bogota is een gecompliceerde stad. Te druk en te vol.'

Het karakter van Wassenaar (ruim 25.000 inwoners) waar ze nu bijna twee jaar wonen, omschrijven ze als 'vredig, schoon en groen'. De residentie van de ambassadeur is een oude rietgedekte villa uit de jaren dertig aan een rustige, bosrijke laan. 'Wij beschouwen het als een privilege dat we hier mogen wonen.'

Die omgeving bracht voor het duo een nieuwe liefde met zich mee. 'Loop even mee naar de schuur.' Daar staan een damesfiets (fleurige fietstassen achter en een mandje voorop) en een herenfiets met twee wielen achter voor de stabiliteit. 'Het fietsen is nog wennen', geeft de ambassadeur toe. 'Maar ik vind het heerlijk. Ik ga soms lekker op de fiets naar de ambassade.' Volgens Pizarro Leongómez loopt Colombia in Latijns-Amerika voorop

als het om fietsbeleid gaat. 'We hebben inmiddels 300 kilometer vrijliggend fietspad. Er is een jaarlijkse fietsdag; dan rijdt de Nederlandse ambassadeur voorop!'

Sfeer van een Engels landhuis

De villa werd rond 1960 aangekocht door de staat Colombia en is sindsdien in gebruik als residentie voor de ambassadeur. Latijns-Amerika is hier ver weg; hier heerst meer de sfeer van een Engels landhuis. De inrichting is verzorgd door het Colombiaanse ministerie van buitenlandse zaken. Klassiek en huiselijk. Geen balzalen, maar geschakelde zit-, werk- en eetkamers. Aan de wand achter het bureau van de ambassadeur hangt een ingelijste kleurenfoto van president Juan Manuel Santos Calderón.

'Dit interieur komt niet overeen met onze persoonlijke smaak', bekent Maria del Rosario. 'Er staat hier relatief veel meubilair. Wij houden van een meer minimalistische inrichting en modernere meubels. Dutch Design bijvoorbeeld. We gaan in Nederland zeker een paar stukken aanschaffen om mee te nemen voor ons huis in Colombia.' Pizarro Leongómez: 'Ik denk dat een modern interi-

Het huis is eigenlijk te groot voor de ambassadeur en zijn vrouw, maar wel geschikt als plek om

mensen te ontvangen in een huiselijke sfeer. In de eetkamer houden ze regelmatig diners.

eur vol eigentijds design niet mogelijk is in het diplomatieke milieu. Ik vervul als ambassadeur toch een formele functie, daar past dit interieur goed bij.'

Hun eigen smaak is hier en daar wel zichtbaar, in de schilderijen aan de muur en de beeldende kunst die her en der staat. 'Die werken hebben we allemaal zelf uitgezocht. Moderne grafiek van Colombiaanse kunstenaars, veel Afrikaans houtsnijwerk en beeldjes uit Ghana en Kenia. Twintig procent van de Colombianen heeft Afrikaanse voorouders.'

De huiskamer op de begane grond is veel te groot voor hun tweeën, vinden ze allebei. Die gebruiken ze daarom voor ontvangsten, cocktailparty's en diners. 'Daarvoor is het niet té groot en niet te formeel. Een receptie met vijftig, zestig mensen kan hier goed. Of een diner tot veertien personen.'

Op welke plek voelen ze zich wel op hun gemak? Ze lopen samen onmiddellijk naar een kleine serre aan de zijkant van het huis. Twee oranje tweepersoonsbankjes staan er in een ruimte van nog geen zes vierkante meter, knus tegenover elkaar. Tafeltje in het midden. 'Wij houden van licht en van felle kleuren. We komen uit de tropen! Hier kijken we op de tuin en zijn we omringd door groen, dat herinnert ons aan Colombia. Er zijn nu nog gordijnen, maar die hebben we nooit dicht. Binnenkort laten we die weghalen. Helemaal zoals Nederlanders ook doen: alles open.'